

Minu OMA Eesti

Tere, armsad kuulajad!

Kas te teate, mis tunne on sumbata põlvini mudas, seljas mitmekilosed rakmed ja varvaste otsas mitukümmend villi? Ei tea? Mina tean. Ma tean ka, mis tunne on seista 24.veebruari vabadussõjas langenutele püstitatud ausamba ees miitingul ja kuulata Lääne maleva pealiku kõnet. Ma tean, kui hästi maitseb naiskodukaitsjate sõdurisupp ja kui sõbralikud on meie noortejuhid.

Ma mäletan oma esimest kodutütarde vormi kandmise päeva. Ma olin uhke enda üle. Ma tundsin, kuidas mu vanemad on mu üle uhked ja ma teadsin oma pisikeses südames, et sellel teekonnal seiklused ei kao kunagi. Täna siin, seistes teie ees, olen ma uhke kodutütar! Tunnen uhkust selle üle, millesse ma usun ja mida ma teen. Olen kuulunud vabatahtlikku organisatsiooni Kaitseliit juba kaheksa aastat ja olen alati valmis oma riigi eest seisma.

Ma mäletan ühte vabariigi aastapäeva väga eredalt. See oli 2009. aastal. See oli minu esimene vabariigi aastapäev kodutütrena. Ma olin väike plikatirts, isegi vormimüts vajus pidevalt silmadele. Varem olin alati ema käe otsas rippudes vaadanud, kuidas isa koos teiste rohelisse riietatud meestega lossiplatsi esisele marssis ja seal pikalt seisis. Nüüd oli kätte jõudnud minu kord minna marssima. Hünni lauldes ma tundsin end kuidagi teisiti. Tol hetkel ma ei teadnud, miks ma nii tunnen või kas ma üldse tohiks nii tunda. Nüüd ma mõistan. Ma tundsin uhkust. Tundsin esimest korda, kuidas ka mina olen osa sellest riigist.

Mäletan oma esimest rännakut laigulise vormiga. Rinnas oli isegi minu oma perekonnanimi. Ei olnud oluline see, et ma olin peaaegu suurtesse riietesse uppumas, luges vaid see, et just MINA sain selle endale selga. Tundsin end kui vapper Eesti sõdalane.

Mari-Liis Lill küsis oma kõnes, mis on sellel pildil valesti, mina tahaksin küsida teilt, mis on sellel pildil õigesti. Ma leian, et me võiksime kasvõi ühelainsal päeval lõpetada oma riigi kritiseerimise ja näha veidi suuremat pilti. Näha seda, kuidas 24.veebruari kõrbeda külmaga sealsamas, vabadussõjas langenutele püstitatud mälestusmärgi ees on seismas mitukümend noort, kelle mõtteis vaid isamaa. Näha seda, kui palju on meie ümber inimesi, kes on alati valmis ulatama abikäe, kui sa vaid seda paluksid.

24.vebruaril ei ole sünnipäev mitte ainult Eestil, vaid meil kõigil. Palju õnne Eestile ja meile kõigile peatse vabariigi aastapäeva puhul!

Aitäh kuulamast!